

Unutamıyorum 1

– HacıAli Bayram · 09 Kasım 2009

Bilincimin en derin yerinde,
Dört yaşımın olağan dışı bir sahnesi var.
Bugün gibi hatırlıyorum.
Ve hala, o günkü bebek BEN'E acıyorum
Babam askerden gelirmiş.
Töre gereği,
Karşılama gerekirmiş.
Hısım akraba, komşular ile
Öyle ki dört yaşındaki çocuklar bile.

Amcakızı menşure ablam,
Beni sırtına ebişmişti.
Heyecan içinde küt küt yüreğim,
Yol git git bitmemişti.

Ablamın boynuna sıkıca dolamıştım ellerimi.
O beni arkadan kavramıştı.
Sıcacıkta bedeni.
YOKUŞALTI'nda bayır aşağı inerken,
Bak;
Az sonra babanı göreceksin...
Görür görmez seveceksin, demişti.

Derelerde silah sesleri yankılandıydı da,
Dağ taş inlemişti.
Sanırım bir bendim, heyecandan titreyen,
Bir annemdi...
İkimizin de tüyleri diken dikendi.

Çilpiller arasından ilk görünen,
Midi bir asker kaputuydu;
Haki.
İçinde babam...
İşte babam.
Ne kadar uzun boylu, yakışıklı,

İlah sanki.

Hem soylu mu soylu.

Gerçekten.

Görür görmez sevmiştim onu.

Babam, güzel babam, canım babam.

Abla bak: bu benim babam.

Ama Acep...

Babam da beni sevecek mi?

Bana bir şey verecek mi?

O gün orada,

Benim babam;

Herkese merhaba demişti, konuşmuştu.

El öpüp, kucaklamış, koklamıştı...

Bir tek beni,

Yalnız beni unutmuştu.

Ölümü ilk o gün tatmıştım ben.

Körpe yüreğim bir an için buz tutmuştu.

Çok sonraları sorduğumda;

O zamanlar töre öyleydi.

Büyüklerin yanında insan,

Evladını sevemezdi, dedi.

Bugün düşünüyorum da...

İyi ki o töreler,

Yok olup gitti.

Babalar,

Çocuklarını öpüp kokluyor şimdi.

Bir o unutulmuşu.....

Unutamıyorum, köyüm Deştiğin.

Bir de babamı tanıdığım, o yokuşu.

İlgin- 1993